

toto rozhodnutí bylo doručeno všem účastníkům, neboť jinak nelze logicky rozuměti podtrženému slovu »také«. Podobně ustanovuje druhý odstavec Šu 174 nového konk. ř., že, když mimo vyhlášku předepsáno je zvláštní doručení, nastávají následky doručení již veřejnou vyhláškou, **i** (a u c h) když doručení se nestalo, tedy zajisté také v případech, kdy doručení se stalo, neboť tento výklad plyne nutně ze spojky »**i**« (a u c h). Je tedy zřejmo, že následky doručení soudního rozhodnutí v případě veřejné vyhlášky nastávají dle Šu 174 nového konk. řádu a Šu 63 vyr. ř. pro v š e c k y účastníky již touto vyhláškou bez ohledu na to, zdali a kdy rozhodnutí bylo doručeno všem nebo jen některým účastníkům anebo žádnému z nich. Zákonný důvod tohoto předpisu spočívá dle pamětního spisu, vydaného ministerstvem k novému konkursnímu řádu, v tom, že by jinak právní moc usnesení, jež má být doručeno velkému počtu osob, na příklad všem konkursním věřitelům, mohla být jen těžce zjištěna a často stala by se zcela nejistou. Rekursní soud tedy právem počítal rekursní lhůtu ode dne uveřejnění soudního usnesení na desce vyrovnacího soudu a v důsledku toho právem odmítl rekurs firmy E. P. jako opožděný. Ostatně rekurs tento byl opožděn i, když 14denní rekursní lhůta se počítá ode dne doručení usnesení prvního soudu, jež se stalo 29. ledna 1923. Podle prvního odstavce Šu 89 org. zák. totiž nevpočítávají se do rekursní lhůty toliko dni poštovní d o p r a v y, takže, jak uvedeno jest v plenisimárním rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu vídeňského ze dne 27. června 1899 č. pres. 306/1899, zapsaném v knize judikátů pod čís. 143, rekurs, podaný na poštu, lze za včas podaný pokládati jen tenkrát, byl-li posledního dne rekursní lhůty poště odevzdán v době, kdy mohl být ještě opatřen poštovním podacím záznamem tohoto dne. Tomu zde tak nebylo, neboť rekurs firmy E. P. byl podle zprávy poštovního úřadu podán 12. února 1923 teprve o 19 h. 30 m. po uplynutí úředních hodin poštovního úřadu, jež v 19 h. se skončily, tudíž po uplynutí 14denní lhůty rekursní.

Čís. 2478.

Vylučovací žalobu dle Šu 37 ex. ř. může podati i vlastník, jenž věcí nabyt později, nežli byly postiženy exekucním právem zástavním, pakli dřívější vlastník zabavení odporoval.

Nabyt-li veřejný společník věci od společnosti, nenabyt jí od osoby různé od druhého společníka, proti němuž se vede exekuce.

(Rozh. ze dne 10. dubna 1923, Rv I 568 22.)

Žalobce domáhal se na žalované vymáhající věřitelce vyloučení věci z exekuce, ježto v době zabavení nebyly vlastnictvím dlužníka Karla R-a, nýbrž veřejné společnosti Karel R. a spol., od níž jich žalobce (rovněž veřejný společník téže společnosti) později nabyt. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** žalobě vyhověl. **O d v o l a c í s o u d** zrušil rozsudek prvního soudu a uložil mu, by, vyčkaje pravomoci, věc znovu projednal a rozhodl. **N e j v y š š í s o u d** usnesením ze dne 31. ledna 1922 R I 1297/21 toto usnesení zrušil a vrátil věc odvolacímu soudu, by ji rozhodl ve věci samé. **D ů v o d y:** Zrušení rozsudku první stolice dle Šu 496

čís. 2 neb 3 c. ř. s. je přípustno pouze tehdy, trpí-li řízení prvé stolice podstatnou vadou, nebo, nebyly-li na přetřes vzaty prvním soudcem skutkové okolnosti, jež považuje odvolací soud se svého právního stanoviska za rozhodny. Jedná-li se však o okolnosti nerozhodné, nelze použiti tohoto zákonného předpisu a druhá stolice má dle Šu 497 c. ř. s. rozhodnouti ve věci samé. V tomto případě byla věc vrácena prvému soudci, jelikož nezjistil, zda veřejná společnost Karel R. a spol. svou činnost zahájila 1. ledna 1921, dále které věci Karel R. do této společnosti vnesl, kdy a jakým způsobem tyto svršky přešly do vlastnictví společnosti, zdali jsou totožnými s věcmi zabavenými ve prospěch žalované společnosti a zdali 1. února 1921 byly vlastnictvím firmy Karel R. a spol. či Karla R. Stěžovatel má pravdu v tom, že tyto okolnosti nejsou rozhodny, avšak Nejvyšší soud považuje je s jiného právního stanoviska a v neprospěch žalobcův za nerozhodny, maje za to, že přednes žalobcův stačí k rozhodnutí o jeho nároku bez doplnění řízení prvé stolice. Dle Šu 37 ex. ř. může i osoba třetí odporovati exekuci, tvrdí-li, že ku předmětu, exekuci dotčenému má právo, které by nedopouštělo výkonu exekuce. Toto právo je důvodem žaloby a proto musil by v tomto případě žalobce alespoň tvrditi, že byl vlastníkem sporných věcí v době, kdy žalovaná nabyla exekučního práva zástavního. Než žalobce uvádí, že tenkrát byla prý vlastníci společnost Karel R. a spol. a že on se stal vlastníkem zabavených věcí teprve později, a to smírem ze dne 16. března 1921. Žalobce dále připouští, že tato firma exekuci neodporovala, ačkoliv po dobu jejího vlastnictví výlučně k tomu byla oprávněna. Toto oprávnění nemohla přenést na žalobce, jelikož zaniklo jejím vlastnictvím, jež dle Šu 442 obč. zák. mohla postoupiti žalobci jen zatížené exekučním právem zástavním žalované, o kterém žalobce věděl. Není třeba se šířiti o tom, že toto exekuční právo zástavní nezaniklo prohlášením žalobce, jeho manželky a Karla R-a, obsaženým ve smíru. Jelikož žalobce položil za základ žalobě své domnělé právo vlastnické, je zřejmo, že právo zástavní žalované nemohlo se dotknouti tohoto práva tenkrát ještě neexistujícího, jak to předpokládá odpor proti exekuci ve smyslu Šu 37 ex. ř. O d v o l a c í s o u d na to žalobu zamítl z důvodu usnesení dovolacího soudu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Po právní stránce poukazuje se dovolatel na důvody rozsudku odvolacího soudu. K vývodum dovolacího spisu se podotýká, že dovolatel má ovšem pravdu v tom, že vylučovací žalobu ve smyslu Šu 37 ex. ř. oprávněn jest podati nejen ten, kdo jest vlastníkem zabavených věcí v době, kdy vymáhající věřitel nabývá exekučního práva zástavního, nýbrž i po případě pozdější vlastník. Avšak v této právní záležitosti onen vlastník, t. j. firma Karel R. a spol. nepodala vylučovací žaloby a pozdější vlastník, t. j. žalobce Robert T., převzal vlastnictví zatížené již exekučním právem zástavním žalované, pročež žalobce v tomto případě musil by alespoň tvrditi, že byl vlastníkem sporných věcí v době, kdy žalovaná nabyla exekučního práva zástavního. Dovolatel tvrdí, že nabyl vlastnického práva ke sporným svrškům od osoby zcela různé od dluž-

níka žalované, t. j. od Karla R-a. Dle vlastního žalobceva přednesu tento názor není správným. Odevzdání sporných věcí nastalo prý prohlášením ve smyslu Šu 428 obč. zák. Předem prý prohlásil Karel R. ve smyslu první věty tohoto Šu, že budoucně bude detentorem sporných věcí jménem firmy Karel R. a spol. a později dle smíru ze dne 16. a 21. března 1921 stal se prý žalobce na základě prohlášení téhož Karla R-a držitelem sporných věcí z důvodu svého vlastnictví. Uváží-li se, že dle čl. 85 obch. zák. veřejná obchodní společnost vzhází tím, že několik osob provozuje obchod pod společnou firmou, že tedy taková společnost není právníckou osobou, již dlužno rozeznávat od společníků, dále, že jedinými společníky firmy Karel R. a spol. byli žalobce a Karel R., který umožnil svými prohlášeními, že žalobce se stal vlastníkem sporných svršků, nelze souhlasiti s dovolatelem v tom, že tento nabyl vlastnického práva ke sporným věcem od osoby zcela různé od dlužníka žalované.

Čís. 2479.

Byli-li deputátníci najímáni vždy na dobu od 1. ledna do 31. prosince, jest též předem na ten který rok přidělený deputát počítati dle těchto časových hranic, nikoliv za dobu od sklizně do sklizně.

(Rozh. ze dne 10. dubna 1923, Rv I 1097/22.)

Žalobce Josef D. jako nájemce dvoru v Ch. a deputátníci, ve dvoře tom pracující, mezi nimiž i žalovaný Karel T., podrobili se kolektivní smlouvě ze dne 19. června 1920 s některými vzájemnou dohodou smlouvenými změnami. Dle kolektivní smlouvy příslušelo ženatému deputátníku kromě mzdy na naturálních požitcích: g) měsíčně předem 140 kg brambor. Dle dohody mezi zaměstnavatelem a deputátníky lze místo zemáků přiděliti 20 arů půdy na 12 měsíčních období. Vyžaduje-li pole hnojení dle oburového plánu, jest zaměstnavatel povinen dodati hnůj a potah. Odejde-li deputátník před sklizní zemáků, má nárok na zemáky, nebo relutum v maximální ceně za tolik měsíců, po kolik nebral si deputátu. Odchází-li po sklizni, musí zaměstnavateli zanechat nebo v maximální ceně zaplatiti tolik zemáku, kolik činil by sypaný deputát na zbytek období, na který byl pozemek přidělen. Karel T. vystoupil ze služby u Josefa D-a koncem ledna 1922 a měl od Josefa D-a v roce 1921 přiděleno 20 arů půdy pro brambory, jež také na podzim 1921 sklídl. Žalobu Josefa D-a na vrácení 1120 kg brambor ze sklizně 1921 procesní soud první stolice zamítl, vyhověl však žalobě Karla T-a, pokud se domáhal na Josefu D-ovi 140 kg bramboru. O d v o l a c í s o u d vyhověl žalobě Josefa D-a a zamítl žalobu Karla T-a. D ů v o d y: Pro výklad vůle stran je rozhodným v první řadě obsah, znění a účel kolektivní smlouvy ze dne 19. června 1920 a nikoliv, jak první soudce učinil, hospodářské zvyklosti na statku Ch. a nad to ještě z doby před platností kolektivní smlouvy ze dne 19. června 1920, ježto na zvyklosti může dle Šu 10 obč. zák. jen tehdy býti vzat zřetel, pokud se jich zákon sám, jako na příklad v Šu 389, 390, 501, 549 obč. zák. a 560 čís. 2 c. ř. s. dovolává. Z nesporného obsahu kolektivní smlouvy je zřejmo, že mezníkem, od kterého se počítá 12měsíční období, na které je pozemek depu-